

Meddelelser fremtidig fremkom i Statstidenden i Stedet for ad den Vej, man nu har at gaa, og som jo navnlig bestaar i, at man for at faa disse Ting hurtig ud til almindelig Kundskab sender dem til nogle af de bestaaende Blade, som saa ved Velvillie optage dem helt eller delvist. Saaledes som Lovforslaget her er affattet, vil ingen være i Tvivl om, at Regeringen i det hele kan benytte Bladet til Udsendelse af Meddelelser, der have Interesse for Publikum, men som den ærede Forslagsstiller ønsker Ordene ændrede, vil man stadig komme til at staa over for Spørgsmaalet: Kan dette kaldes en Kundgørelse, eller er det en almindelig Meddelelse, og bør det i saa Fald efter Loven optages eller ej? Den Klargøren, som er tilsigtet, finder jeg saaledes ingenlunde er vunden ved Forslaget; jeg mener tværtimod, at det derved bliver uklart. Jeg fastholder, at det er ganske naturligt, at Regeringen har Adgang til at benytte et saadant daglig udgaaende Blad til at bringe Meddelelser, som den ønsker bragt ud til Publikum.

Det næste af de to Ændringsforslag, jeg maa fraraade, er Ændringsforslaget under Nr. 8, hvori Tiden for Lovforslagets Ikrafttræden foreslaas ændret fra 1904 til 1906. Det forekommer mig, at Lovforslaget med 1904 sætter en passende Frist for Administrationen til at kunne ordne Forholdene og gennemføre Loven. Man vil have godt 5 Fjerdingaar dertil, hvad der vistnok vil være passende. At forlænge Fristen til 1906 behøves ikke for Administrationens Skyld, og det er dog udelukkende Hensynet til den, vi her have at se paa. Gaar Lovgivningsmagten først til at ophæve disse Privilegier, har den kun at se paa, hvilken Frist der vil være passende for Administrationen til Forberedelse og Gennemførelse af den ny Ordning. Hvad derimod Hensynet til de bestaaende Stiftstidender angaar, saa kunde det naturligvis for saa vidt være en Behagelighed for disse endnu i to Aar at kunne oppebære Betalingen for Bekendtgørelser, som de fremtidig for en Dels Vedkommende ikke faa, men dog for en anden Dels Vedkommende kunne vente vedblivende at faa. Det er jo nemlig saaledes, at en Tvangsauktion heller ikke nu anses som tilstrækkelig bragt til Offentlighedens Kundskab ved, at den efter Loven tvangsmæssig er indrykket i den paagældende Stiftstidende, den bliver samtidig ogsaa bekendtgjort i andre Blade. Og hvis de Blade, der her

er Tale om, høre til de mest læste, vil den Art af retslige Bekendtgørelser fremdeles søge dem som hidtil, ogsaa ved Siden af den ved Loven paabudte Bekendtgørelsesmaade. Det forholder sig endvidere saaledes, at samtlige Stiftstidender paa en enkelt nær have været i den nuværende Ejers Besiddelse, eller hvor Ejeren er en Enke, saa i hendes og hendes afdøde Mands, gennemgaaende i omkring 35 Aar eller længere, saaledes at det kun for en eneste Stiftstidende gælder, at den i Løbet af den sidste halve Snes Aar har været Genstand for Handel. Ingen paa en eneste nær har inden for det nævnte Tidsrum været Genstand for Handel, hvor der ved Handelens Afslutning kan være blevet taget Hensyn til, at Privilegiet var en integrerende Del af dette Blads Indtægter eller, at de af Privilegiet flydende Indtægter kunde ventes at vedvare gennem en længere Aarrække. Jeg skal derfor tillade mig at fraraade Ændringsforslaget under Nr. 8. Jeg finder, at der ved Lovens Ikrafttræden til April 1904 er taget de Hensyn, som bør tages over for Administrationen med Hensyn til en passende Tidsfrist til Ordning af det ny Forhold. For de enkelte Stiftstidender vilde det dog i Virkeligheden betyde meget lidt, om de fik Fristen forlænget med de foreslaaede to Aar. Er der en enkelt af dem, for hvem det vil blive en følelig Nedgang i Indtægten, vil dette ganske blive det samme i Aaret 1906 som i 1904.

Endelig er der de to Ændringsforslag under Nr. 1 og 9, som angaa Navnet. Hvad Valg af Navnet angaar, er det jo ikke ualmindeligt, at der viser sig Vanskelighed ved at komme til Enighed om, hvad Barket skal hedde. Jeg vilde dog langt foretrække det Navn, som efter det foreliggende Forslag nu en Gang er givet, og som er blevet vedtaget i det andet Ting, nemlig „Statstidende“. Dette Navn har for det første en vis historisk Ret. Allerede i Begyndelsen af 70'erne, da lignende Forslag, som her foreligger paa Tingets Bord, var for og beskæftigede Rigsdagen, var det stadig Navnet „Statstidende“, som var foreslaaet. Endvidere har dette Navn ogsaa en vis officiel Klang, der her har sin Betydning. Det er ikke blot for Vellydens Skyld, at det vil være bedre, naar et Proklama slutter med, at denne Bekendtgørelse vil være 3 Gange at indrykke i Statstidenden. Nej, ingen vil da være i Tvivl om, hvad der menes, man vil allerede af Navnet forstaa, at det er en af Staten foreskrevet